

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: De to næste Sager paa Dagsordenen kan kun behandles i dette Møde med det høje Tings Samtykke. Jeg udbeder mig Tingets Samtykke for begge Sagers Vedkommende og betragter det som meddelt, hvis der ikke gøres Indsigelse. (Ophold.) Samtykket er meddelt.

Man gik derefter til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 153 af 2. August 1914 (Indløseligheden af Nationalbankens Sedler).

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 197; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 113).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Formanden: Samtidig med denne Sag kan ogsaa den følgende Sag paa Dagsordenen omtales.

Ordføreren (Godskesen): Hvad det første af de to Lovforslag angaar, Forslaget om vedblivende Suspension af Indløseligheden af Nationalbankens Sedler, ser Udvalget paa denne Sag ganske paa samme Maade, som alle tidligere derom nedsatte Landstingsudvalg har gjort. Vi betragter Indløseligheden af Nationalbankens Sedler som en Grundpille for vort hele økonomiske Liv, og vi beklager derfor i høj Grad, at man under Tryk af Omstændighedernes Magt har maattet gaa bort derfra. Vi erkender, at som Sagen endnu staar, kan man ikke sætte Indløseligheden i Kraft, men vi mener, at man saavel fra Statens som fra Nationalbankens Side bør udfolde kraftige Bestræbelser for, at Tidspunktet for en Tilbagevenden til Indløseligheden rykkes frem saa meget som muligt. Vi har forhandlet om Sagen med Nationalbankens Direktion, og det har glædet os at se, at Nationalbankens Opfattelse falder sammen med vor. Og denne Opfattelse har ogsaa fundet sit Udtryk i Gerning. For det første har Nationalbanken i det sidste Regnskabsaar henlagt

5 Mill. Kr. til en Sikkerhedsfond, betegnet „Statens og Bankens Delkredere Konto“, medens tidligere hele det Overskud, der ikke blev udbetalt til Aktionærerne, henlagdes til en anden Fond, kaldet Aktionærernes Udbytteudligningsfond. Der er ingen Tvivl om, at en Sikkerhedsfond af den Art, som jeg nævnte, overfor den almindelige Bevidsthed, og vel med Rette, staar som noget mere direkte tjenende Sedlernes Kredit end den Udbyttereguleringsfond, der fremtræder som Aktionærernes allerede erhvervede Ejendom. Endvidere har Nationalbanken i det forløbne Aar formindsket den cirkulerende Seddelmængde ikke ubetydeligt. Det forekommer os, at man bør gaa videre ad denne Vej. Det er ønskeligt, at man ogsaa i Fremtiden henlægger en væsentlig Del af Overskuddet til Sikkerhedsfonden i Stedet for at henlægge det hele til Udbyttereguleringsfonden, og det er naturligvis ønskeligt, at man efterhaanden kommer til en Begrænsning af den meget store Seddelmængde, som vi under Krigsforholdene var kommet op paa. Jeg tror, at begge disse Foranstaltninger vil tjene til at styrke Sedlernes Kredit og til at nærme os det Tidspunkt, da vi atter kan sætte Indløseligheden i Kraft. Naturligvis gør der sig ogsaa andre og maa-ske stærkere vejende Hensyn gældende, Hensynet til vor Udenrigshandel og til vor Handelsbalance i det hele. Der er her Forhold, vi ikke er Herre over, men den Omstændighed er jo ingen Grund til, at vi ikke skulde søge de Forhold reguleret, som vi kan regulere, i saa stort Omfang, som det er muligt. Det er mit Haab, at man ad den Bane, som man nu er kommet ind paa, ogsaa i Nationalbanken vil blive i Stand til at fremskynde Tidspunktet saaledes, at vi i alt Fald kan gribe Chansen for Tilbagevenden til Indløselighed, naar den maatte frembyde sig i Forhold til vor Udenrigshandel og Handelsbalance. I Henhold hertil anbefaler Udvalget Lovforslaget til Vedtagelse i uforandret Skikkelse.

Hvad angaar Guldloven, da har jo denne allerede i lang Tid været uden praktisk Interesse, og vi havde derfor tænkt os, at man muligvis nu kunde sætte den ud af Kraft. Da den højtærede Minister imidlertid har ønsket en yderligere Forlængelse, har vi ikke villet modsætte os det, men vi haaber, at dette maa blive sidste Gang. Vi haaber, at det maa lykkes den højtærede Minister ved Forhandling med Nationalbanken at træffe en saadan Ordning, at man kan undgaa yderligere Forlængelser, at Loven altsaa ikke blot kan erkendes at være i Øjeblikket uden praktisk Betydning, men at man ogsaa